

Kopuk

Sine Ergün

ROMAN

SİNE ERGÜN

KOPUK

Can aędaş

Kopuk, Sine Ergün

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kasım 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzelti: Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Beyza Ceylan / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5537-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750755378

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SİNE ERGÜN
KOPUK

ROMAN

♥can

Sine Ergün'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Burası Tekin Değil, 2012

Bazen Hayat, 2012

Baştankara, 2016

SİNE ERGÜN, 1982'de doğdu. Öykü, şiir ve denemeleri dergi ve derlemelerde yer aldı. İlk kitabı *Burası Tekin Değil'i* (2010) *Bazen Hayat* (2012) izledi. *Bazen Hayat* kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'na layık görüldü. *Baştankara* (2016) adlı kitabıyla ise Avrupa Birliği Edebiyat Ödülü'nü aldı. *Baştankara* çeşitli dillere çevrildi.

küçük halama

unutmak (-i) 1 belleğinde kalmamış olmak, aklından çıkıp gitmek, anımsamamak. 2 bir şeyi dalgınlıkla bir yerde bırakmak ya da bir işi dalgınlık nedeniyle yapmamak. 3 bir şeyi uzun süre yapmadığı için artık yapamaz olmak. 4 bir şeyi yapamaz duruma gelmek. 5 başışlamak. 6 üstünde durmamak, gereken önemi vermemek. 7 hatırdan, gönülden çıkarmak.

Türkçe Sözlük, Ali Püsküllüođlu

“Bana neyi unuttuğunu söyle sana kim
olduğunu söyleyeyim.”

Unutma Biçimleri, Marc Augé

Arabayı kentin dışına bıraktı. Öyle söylenmişti. Yanına yükte hafif eşyalarını aldı. Yine de ağırdılar. Uzun zamandır araba kullanıyordu. Gece gözlerini ağrıtmıştı. Bacakları uyuşmuştu. Yürümekte güçlük çekiyordu.

Kent uzaktan sokak lambalarının ışığı altında adacıklardan ibaretti. Soluk ışıklar tek tük evleri, boş sokakları, uzun gölgeler bırakan ağaçları ancak aydınlatıyordu.

Önce dereyi geçecekti. Yokuşun başına gelince soldan üçüncü evin kapısını çalacaktı. Önünde büyük bir ağaç olacaktı evin.

Suyun sesine yürüdü. Dere kenarına vardığında suyun karanlığın içinde ağır ağır akışını izledi. Cılızdı, tek sıçrayışta geçilir diye düşündü. Yorgun hissediyordu bunun için. Geçti.

Yokuşa doğru ilerlediğinde evi seçmekte zorlanmadı. İki katlı, bakımsız bir evdi. Ağaç bütün evi gölgesinde bırakmış, handiyse dallarıyla üstünü örtmüştü. Sokak lambasının ışığı dalların arasından duvarlarına sızmıştı.

Kapıyı yine bir o kadar bakımsız, genç denebilecek yaşların sonlarında biri açtı. Kısa, baktı. Geliyorum, dedi, kapıyı kapadı. İçeriden sesler duyuyordu. Bir şeylerin toparlanma, yer değiştirme sesleri. Az sonra kapı açıldı,

Gidelim, dedi. Sesinin telefondakinden tok olduğunu düşündü. Bedeniylese tamamen uyumsuzdu.

Uzun zaman yürüdüler. Birbirine benzer sayısız sokaktan geçtiler. Tek söz etmediler.

Kent de bir o kadar sessizdi. Kulakları yokluğun içinde gecenin bilindik seslerini taradı. Köpek havlaması, gürültülü bir horultu, hiç yoksa yaprak hışırtısı. O ve yanındakinin ayak seslerinden başkaca şey duymuyordu.

Neden sonra, Neler oldu, bana özetleyebilir misiniz, diye sordu, gözleri gölgesindeydi. Özetlemek, diye tekrar etti beriki, omuz silkti. Yanıtı boşa beklediğini bir süre sonra anladı. O an geri dönmek, gitmek istedi. Adı sanı duyulmamış bu yerde ona bir şey anlatmak istemeyen biriyle yürüyordu. Ne biliyordu onun hakkında? Adı Z'ydi. En azından ona öyle söylenmişti. Başka. Hiçbir şey. Yine de bedeni Z'yle birlikte yola devam etmiş, geri dönme düşüncesi ayaklarına varmadan belleğinden silinip gitmişti.

Olanları duyduğunda telefonunun çalacağını biliyordu. Kısa süre sonra aranmış, o gece yola çıkması söylenmişti. Gelmeden önce Z'yle bir kez telefonda konuşmuşlardı. Sizi arayabileceğimi söylediler, rehberlik etmeniz için, demişti telefonda. Rehber değilim, diye yanıt vermişti Z. Bir an yanlış numarayı aradığını düşünmüş, Siz Z misiniz, diye sormuştu. Evet ama rehber değilim, demişti yeniden, sizinle yürürüm, hepsi bu. Tamam, demişti, bu denli kısa sürede başkasını bulması olanaksızdı. Şimdiyse pişmandı. Biraz daha araştırıp kent merkezine varana dek ona ne olup bittiğini anlatacak, böylece zaman kazandıracak birini pekâlâ bulabilirdi.

Niçin arabayla devam etmedik, diye sordu. Sesini tanımadı. Öfkeli. Sormadan önce bunu düşündüğünün, öfkeli olduğunun ayırında değildi. Karanlıkta homurdandığını işitti Z'nin. Yanıt vermek, konuşmak onun için

sanki güçtü. Öteden beri böyle, dedi. Uzun zaman yeniden konuşmasını bekledi. Sonunda, sabırsız, Anlatır mısınız, dedi. Z boğazını temizledi, ayak seslerinin eşliğinde yürümeye devam ettiler. Her adımda sorunun yanıtına olan merakını yitiriyor, ulaşamamaksa onu öfkeliendiriyordu.

Eskiden, dedi Z sonunda, yol üstüymüş burası. Göçenler, ticaret yapanlar, ipsiz sapsızlar, herkes buradan geçermiş. Kimin kim olduğu belli değilmiş. At sırtında kente girip yağmalayanlar, çocuk, kadın kaçıranlar olurmuş. O yüzden, derler ki, karar alınmış. Kente at sırtında girenleri vurmaya başlamışlar. Bir, iki. Duyulmuş bu. Gelen atından inip yürüyerek geçmiş kenti. Araba için aynı kuralı uygulamasalarmış keşke, dedi, sikkın. Evet, dedi Z, iç çekti, bir kababası sen. Anlamadı, Anlamadım, dedi. Beriki yanıt vermedi.

Güneş o ara doğdu. Ağır ağır değil. Birden. Kent açığa çıktı. Dağınık evler birbirine benzemeyen sıralı apartmanlara dönüşüyordu ileride. Yürüdükçe toz kalkan yollar. Her şey, her yer, eskiden hangi renkteyse de artık grinin tonlarıydı. Çirkin, diye düşündü. Bir çirkin kent daha. Adını bile anımsamadığı birçoğunu görmüştü o güne dek.

Yanında yürüyen bedene kaydı bakışları. İrkildi. O ama gördüğü kimseye benzemiyordu. Yüz çizgileri değildi nedeni. Bakışları da olamazdı. Gözlerini görmüyordu. Belirgin bir yan aradı. Bir ben, yüzünde bir leke, olağanın dışında kambur bir sırt, herhangi bir şey. Yoktu. Yine de.

Fotoğrafını çekmek isterdi. Sorsa hayır diyecekti. Güneş arık bedenini sarıya boyamıştı. Sarıydı ya da. Işığın vuruşuna göre yer yer gölgeleniyor, yürüdükçe biçim değiştiriyordu.

Kopuk'un isimsiz ana karakteri bir foto muhabiri. Korku ve karmaşanın hâkim olduğu bir kente yolculuğa çıkar: Orada tanıştığı rehber, tek yol göstericisidir.

Foto muhabirinin geçmişine dair varla yok arası, bölük pörçük anı parçaları vardır. Rehber ise aksine, kendisinin ve öncekilerin yaşadıklarının bilgisine sahip; kişisel ve toplumsal tarihinin bilincindedir.

Foto muhabirinin kentteki cenazeye katılması ve çocuğunu arayan anneyle karşılaşmasıyla hayatında bir şeyler değişmeye başlayacaktır. Bu sırada çevrede olanlar nedeniyle dış dünya da baskısını gittikçe artıracak, onu art arda seçimler yapmaya zorlayacaktır. Kısa süre içinde kenti terk edecek, gittiği yerde yolunu bulması için önce onu oraya getiren yolu, yani geçmişini yeniden kat etmesi gerektiğini anlayacaktır.

Kopuk, günümüzün herhangi bir coğrafyasında herhangi bir bireyin dünyasını konu alan, unutmak, anımsamak ve bellek üzerine bir roman. Sine Ergün bu kısa ve yoğun metinde, sistemin baskısı karşısında unutmayı seçmiş birinin öyküsünü anlatıyor. Okurlara varoluşumuzun gerçek dayanağının, bizi birbirimize bağlayan görünmez ağlarda yattığını anımsatıyor.

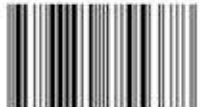
#fotomuhabiri #sistem #baskı #toplum #yalnızlık #duyarsızlaşma #sorumluluk

 CAN

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5537-8

9 789750 755378